

Duben 2026

Konkurenceschopnost v éře Green Dealu

Ondřej Kovařík

Shrnutí

Evropský Green Deal představuje rozsáhlý regulační komplex EU v oblasti klimatické politiky, který prostřednictvím závazných cílů snižování emisí zásadně proměňuje podmínky pro průmysl, energetiku i dopravu. Jeho dopad na konkurenceschopnost závisí na tom, zda regulační tempo odpovídá technologické a infrastrukturní připravenosti. Náklady dekarbonizace jsou systematicky podhodnocovány a politicky nedostatečně komunikovány, přičemž jejich distribuce mezi členskými státy i sektory není důsledně řešena. Pevné termíny a povinnosti soustřeďují poptávku do krátkých časových oken, čímž uměle zdražují celou transformaci. Klíčovým předpokladem úspěšné transformace je prioritní dekarbonizace výroby elektřiny jako nezbytné základny pro všechny navazující sektory a zavedení aktivní průmyslové politiky, která transformaci řídí místo pouhé regulační adaptace.

Hlavní body

- Green Deal potřebuje aktivní průmyslovou politiku. Bez koordinované veřejné politiky, která snižuje investiční rizika a připravuje potřebnou infrastrukturu, převažují negativní dopady na konkurenceschopnost nad přínosy transformace.
- Regulační design GD prodražuje transformaci. Pevné legislativní termíny soustřeďují poptávku po technologiích, materiálech a kapacitách do úzkých časových oken, čímž vyvolávají poptávkový šok a vyšší celkové náklady transformace.
- Dekarbonizace energetiky musí mít prioritu před všemi navazujícími sektory. Naprostá většina dekarbonizačních cest v průmyslu, dopravě i budovách závisí na přístupu k dostatečnému množství levné a nízkouhlíkové elektřiny.
- ČR má specifickou pozici a potřebuje vlastní strategii. Vysoký podíl průmyslu na HDP, a nadprůměrná energetická intenzita řadí ČR mezi nejzranitelnější ekonomiky EU vůči negativním dopadům Green Dealu.

Zelená dohoda Evropské unie, jinak také Green Deal, je velmi rozsáhlý komplex legislativních opatření, kterými EU reaguje na závazky vyplývající z Pařížské dohody o změně klimatu. Jeho jednotlivé návrhy byly postupně předkládány od roku 2019, následně projednávány a přijímány na úrovni evropských institucí a také členských zemí.

Green Deal představuje dosud nejambicióznější regulační projekt EU v oblasti klimatické politiky. Stanovuje cíle snížit emise skleníkových plynů o 55 % do roku 2030 a dosáhnout klimatické neutrality do roku 2050 a to tak, že tyto cíle jsou závaznými legislativními normami. Jejich naplnění je spojeno se zásadní změnou pravidel hry pro průmysl, energetiku i dopravu (Evropská komise, 2021).

Svým rozsahem, tempem a také charakterem změn, které Green Deal, přináší, představuje tato legislativní a regulační iniciativa výrazný zásah nejen do sektorů, jichž se bezprostředně dotýká, ale obecně do celé ekonomiky. Stává se také podstatným faktorem z hlediska výkonu a konkurenceschopnosti, jak celkového hospodářství EU, tak také jeho jednotlivých zemí. V tomto ohledu je možné identifikovat, jaké tyto dopady jsou a za jakých podmínek se projeví.

Obecně lze říci, že opatření v rámci Green Dealu mohou být pro konkurenceschopnost pozitivní tehdy, pokud:

- regulační tlak na dekarbonizaci je postaven na dostatečné infrastruktuře či je tato postupně budována (např. dostupná a levná elektřina, alternativní zdroje, dostatečné kapacity infrastruktury)
- tempo regulace odpovídá technologické připravenosti odvětví
- regulace nepřináší dodatečnou administrativní zátěž, nebo pokud jsou administrativní povinnosti průběžně odbourávány
- firmy, které prochází transformací mohou využít přechodná opatření či podporu.

Na druhou stranu jsou také faktory, které budou znamenat negativní dopady GD do konkurenceschopnosti, a to pokud:

- regulační (přímé compliance i nepřímé) náklady jsou pro evropské firmy nadměrné ve srovnání s globální konkurencí
- tempo regulace předbíhá dostupnost technologií a financování
- administrativní komplexita odrazuje investice
- náklady dekarbonizace jsou nerovnoměrně distribuovány mezi jednotlivé sektory či země.

Celková bilance těchto dopadů bude odrážet to, které faktory v rámci realizaci GD převažují a to, jak v krátkodobém, tak i v dlouhodobém horizontu. Bude také vycházet z toho, jestli existuje aktivní veřejná politika typu hospodářské či průmyslové politiky, která by měla za cíl nastavit podmínky tak, aby byly minimalizována rizika a negativní trendy, a naopak byly podporovány takové kroky, které zvýrazní pozitivní stranu této bilance. Viděno dnešním pohledem, zatím byly v rámci GD nastaveny nová pravidla, povinnosti, termíny splnění a sankce při neplnění. Aktivně řízení průmyslová politika, a to včetně energetické politiky, v tomto komplexu opatření scházela, což v důsledku znamená významně vyšší riziko projevu negativních vlivů na konkurenceschopnost.

Odporující zhodnocení celkových nákladů dekarbonizace

Pro schopnost analyzovat a pojmenovat dopady evropské Zelené dohody na konkurenceschopnost je klíčové věnovat se otázce nákladnosti celkové transformace. Aby bylo možné celý proces dekarbonizace řídit, není realistické uvažovat o tom, že to půjde bez vyjádření nákladů, které se s tímto procesem pojí.

Nicméně v této oblasti zatím spočívá slabé místo celého Green Dealu. Náklady dekarbonizace nejsou úplně vyčísleny, jsou naopak často podceňovány a politicky nedostatečně komunikovány. V rámci prezentace klimatické politiky se častěji hovořilo o jejích celkových přínosech (nová pracovní místa, životní prostředí, energetická bezpečnost) na úkor jasné komunikace o nákladech, které jsou s touto agendou spojené. V konečném důsledku se ve veřejné debatě spíše operuje s nepřesnými čísly a klíčová rozhodnutí postrádají pevný nákladový základ.

Na druhou stranu bez fundovaných a detailních nákladových propočtů je obtížné zaručit plnou proveditelnost dekarbonizace. Z tohoto hlediska je možné poukázat na tři kritické nedostatky v oblasti přijímání a implementace klimatických opatření:

- Náklady jsou systematicky podhodnocovány. Hodnocení dopadů (Impact Assessment) doprovázející legislativní návrhy EU typicky zahrnovaly přímé regulační náklady, ale méně se už věnovaly nepřímým nákladům (přenos nákladů v dodavatelském řetězci, různé regionální a sektorové dopady, náklady regulační compliance). Studie nezávislých think-tanků (Bruegel, 2024; IMK Policy Brief, 2025) opakovaně ukazují, že skutečné náklady transformace budou vyšší, než předpovídají oficiální odhady.
- Distribuce nákladů není důsledně zohledněna. Green Deal jako politický rámec identifikuje principy spravedlivé transformace (Just Transition), ale neobsahuje závazný mechanismus redistribuce nákladů mezi členskými státy dle jejich výchozí pozice. Tak například země jako Česká republika, které platí relativně vyšší transformační náklady kvůli uhelné závislosti a průmyslové struktuře, nemají automatický nárok na vyšší kompenzaci.
- Komplementarita politik není zaručena. Ambiciózní emisní cíle jsou nastaveny bez záruky, že podpůrná infrastruktura (dostatek elektřiny, alternativní zdroje, přenosová kapacita) bude k dispozici v potřebném čase. Výsledkem tak může být situace, kdy průmysl nese plné náklady dekarbonizace, aniž by měl k dispozici technologické předpoklady pro její uskutečnění.

Transformace v energetice jako prioritní

Z hlediska naplnění cílů Green Dealu je naprosto klíčový energetický sektor. Nejen z toho důvodu, že energetika je nedílnou součástí této transformace, ale především z toho důvodu, že dekarbonizace energeticky náročných odvětví nebo dopravy budou probíhat cestou mnohem vyšší spotřeby elektřiny, aby mohly být využity bezemisní či nízkemisní technologie (Svaz průmyslu a dopravy, 2025). Ať se bude jednat o bateriová elektroauta, vodík v těžkém průmyslu nebo syntetická paliva, v každém z těchto sektorů se bude jednat zejména o přístup k velkému množství dostupné a levné elektrické energie. Současná situace ovšem zatím vykazuje spíše opak.

Transformace energetiky je z hlediska celkových investičních požadavků největší složkou nákladů dekarbonizace. Evropská komise ve svých odhadech pro REPowerEU hovoří o dodatečných investičních potřebách v řádu 210 miliard EUR ročně na úrovni celé EU do roku 2030 oproti předchozím plánům (Evropská komise, 2022). Pro ČR by to v přepočtu na velikost ekonomiky představovalo přibližně 180–250 miliard Kč kumulativních dodatečných investic do roku 2030.

Toto je dnes nejpalčivější dimenze možných dopadů Green Dealu na konkurenceschopnost skrze zvýšené náklady. Ceny průmyslové elektřiny v EU jsou strukturálně dvakrát až čtyřikrát vyšší než v USA a výrazně vyšší než v Číně nebo Indii (Draghi, 2024). Příčin je hned několik, a to zejména: zvýšené investice do OZE a síť se promítají do regulovaných složek ceny, utlumení jaderné energetiky v Německu zvýšilo závislost na plynu, a trh s elektřinou je designován tak, že marginální cena (typicky plyn) určuje tržní cenu pro všechny.

Negativní dopad na firmy je přímý a bezprostřední. Při dvojnásobné ceně elektrické energie evropská firma oproti americkému konkurentovi čelí ztrátě konkurenceschopnosti. V celkové kumulaci regulačních požadavků Green Dealu to vytváří bezprecedentní komplex regulatorní a ekonomické zátěže.

Globální srovnání pozitivních a negativních vlivů

V globálním vyjádření tak EU a její průmysl vstupují do technologické soutěže z pozice, kde máme nejpřísnější regulaci a relativně nejméně štedrý systém průmyslových dotací. Tato asymetrie je strukturálním rizikem pro evropskou konkurenceschopnost, které přesahuje Green Deal samotný, ale je jím zásadně umocněno. Draghiho zpráva o konkurenceschopnosti EU (Draghi, 2024) tuto výzvu otevřeně pojmenovala a identifikovala potřebu masivního veřejného a soukromého investičního programu (odhadem 750–800 miliard EUR ročně) jen pro udržení stávající průmyslové a technologické pozice Evropy.

Na druhou stranu je dekarbonizace také jistou příležitostí pro rozvoj nových technologií v oblasti cleantech. Z pohledu EU a z hlediska akcentu, který je zde kladen na zavádění bezemisních a nízkoemisních zdrojů, může být jedním ze strategických kanálů, skrze který lze kompenzovat náklady zelené transformace zvýšením celkové i exportní hodnoty průmyslové produkce.

Aktuální data poukazují na to, že ekonomiky, které se staly cleantech výrobci (Dánsko v oblasti větrné energie, Německo v solárních komponentech, Švédsko v tepelných čerpadlech a bateriích), nesly transformaci lépe nejen z hlediska emisní bilance, ale i z hlediska zaměstnanosti a obchodní bilance. Důrazem na tyto nové příležitosti je možné omezit negativní dopady dekarbonizace na evropskou konkurenceschopnost. Ostatně EU se o to také snaží cestou některých opatření typu nařízení o průmyslu pro čisté nulové emise nebo nařízení o Industrial Accelerator.

Problémem však i nadále zůstává fakt, že některé strukturální nedostatky evropské ekonomiky (typicky ceny základních vstupů včetně energií) jsou vysoké i pro tato nová průmyslová odvětví. To znamená, že i v globální cleantech konkurenci EU zatím zaostává. Výrobě solárních panelů (> 80 % globální kapacity), baterií pro elektromobily (> 60 % trhu) a elektrolyzérů stále dominuje Čína (Eurostat, 2025).

Specifická situace ČR

Pro Českou republiku přicházejí závazné cíle Green Dealu ve specifickém kontextu. Průmysl tvoří přibližně 27 % českého HDP, což je jeden z nejvyšších podílů v celé EU. Energeticky náročná odvětví jako výroba oceli, chemických látek, skla, keramiky, papíru nebo automobilový průmysl jsou dominantními zaměstnavateli v řadě regionů a zároveň patří k největším emitentům CO₂.

ČR má historicky strukturálně nadprůměrnou energetickou intenzitu ekonomiky. Podle dat Eurostatu spotřebovávala česká ekonomika v roce 2022 výrazně více energie na jednotku HDP než průměr EU-27 (Eurostat, 2025). Klíčovými faktory jsou pokračování energeticky náročné průmyslové struktury z doby socialismu, dříve nízké ceny energie a vysoký podíl odvětví s přirozeně vysokou spotřebou energie.

Celkovou situaci ještě dále akcentuje aktuálně běžící systém EU ETS (Emissions Trading System). Tento nástroj byl sice spuštěn dříve, než došlo k předložení opatření Green Dealu, nicméně svým zaměřením zapadá do rámce klimatické politiky. EU ETS přidává k přímým energetickým nákladům další složku: cenu za emise CO₂. Cena emisní povolenky oscilovala v posledních letech mezi 60 a 100 EUR/tCO₂. Pro energeticky náročný průmysl to představuje existenciální výzvu. Musí výrazně posílit investice do dekarbonizace a přenášet dále tyto náklady do cen, což konkurenceschopnosti těchto firem nepomáhá, minimálně v krátkém období.

Výsledkem působení těchto faktorů je specifická pozice české ekonomiky, která vstupuje do procesu dekarbonizace s vyšší startovní zátěží než většina členských zemí EU. Přitom tempo změn nařizované normami v rámci Green Dealu tyto strukturální rozdíly nerespektuje, pravidla a povinnosti jsou v principu totožné například pro Finsko, Francii i ČR, ač jsou výchozí podmínky často výrazně odlišné.

Také z nákladového hlediska nevychází pozice ČR úplně nejlépe. Mezi klíčové položky transformace energetiky v ČR patří zejména:

- Výstavba nových OZE kapacit. Dosažení cíle podílu OZE na výrobě elektřiny ve výši 30 % do roku 2030 vyžaduje masivní investice do solárních a větrných elektráren. Orientační odhady pro ČR hovoří o 250–400 miliardách Kč investic pouze do roku 2030 (Zelená transformace, 2024; Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR, 2024). Klíčovou otázkou je, kdo investici financuje a jak se projeví v cenách elektřiny.
- Modernizace a rozšíření přenosové soustavy. Integrace proměnlivých OZE zdrojů vyžaduje rozsáhlou modernizaci distribuční a přenosové sítě. ČEPS a distributoři odhadují potřebné investice do sítí v řádu stovek miliard Kč do roku 2040. Tyto náklady se promítají do regulovaných složek ceny elektřiny, které následně platí všichni odběratelé.
- Výstavba nové jaderné kapacity. Dostavba nového bloku v Dukovanech je kalkulována na 200–400 miliard Kč při současných cenových odhadech, přičemž historická zkušenost s jadernými projekty ukazuje, že finální náklady jsou zpravidla vyšší
- Dekarbonizace teplárenství. Přejed od uhelných tepláren k alternativám (biomasa, tepelná čerpadla, odpadní teplo, zelený plyn) představuje enormní investiční výzvu pro stovky obecních teplárenských systémů. Dostupné odhady ministerstva průmyslu hovoří o celkové potřebě až 200 miliard Kč (Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR, 2024).

Zvláštní pozornost zaslouží náklady EU ETS, které jsou kvantifikovatelné a dynamicky rostou. Při ceně 80 EUR/tCO₂ a průmyslových emisích ČR v řádu 40–50 Mt CO₂ ročně jde o potenciální nákladovou zátěž průmyslu v rozsahu 80–100 miliard Kč ročně, pokud by veškeré emisní povolenky musely být nakoupeny na trhu. Bezplatné přidělování tuto zátěž dočasně snižuje, ale s jeho postupným rušením do roku 2034 náklady porostou.

Zatímco přímé dopady na průmysl jsou alespoň částečně monitorovány a kvantifikovány, dopady na malé firmy a také domácnosti jsou politicky nejcitlivějším tématem a zároveň analyticky nedostatečně pokrytým.

Malé a střední firmy, potažmo i domácnosti čelí transformačním nákladům v několika vlnách:

- Ceny energií. Investice do nových kapacit OZE, modernizace sítí a likvidace starých zdrojů se promítají do regulovaných složek ceny elektřiny a tepla.
- ETS 2 pro budovy a dopravu. Od roku 2028 má vstoupit v platnost nový systém obchodování s emisemi pokrývající vytápění budov a silniční dopravu. To se promítne do cen zemního plynu, topných olejů a pohonných hmot. Sociální klimatický fond má kompenzovat nejzranitelnější subjekty, ale jeho objem (72 miliard EUR na celou EU do roku 2032) nemusí pokrýt skutečné dopady.
- Investiční náklady na renovace a nízkoemisní vytápění. Přejed od fosilního vytápění na tepelná čerpadla nebo jiné alternativy vyžaduje výrazné investici.
- Malé firmy a živnostníci. Nemají přístup k velkým dotačním programům určeným průmyslu a často nemohou veškeré náklady přenést do koncových cen pro své odběratele.

Z výše uvedeného tak vyplývá, že z hlediska obecné konkurenceschopnosti je proces zelené transformace tak, jak je nastavuje evropský Green Deal, pro českou ekonomiku kvůli celé řadě faktorů mnohem rizikovější a zahrnuje hned několik kritických oblastí. Pokud bychom konstatovali, že optikou současné globální situace v rámci dopadů Green Dealu převažují v Evropě negativní vlivy, tak v případě České republiky je toto konstatování ještě více alarmující.

Závěr a doporučení – aktivně řízený proces transformace

V úvodu této analýzy byly jmenovány faktory, které mohou zaznamenat pozitivní či negativní vliv na evropskou konkurenceschopnost v kontextu naplňování ambicí klimatické politiky EU. Aktuální situace nasvědčuje tomu, že se spíše projevují ty faktory, které výkon a potenciál evropské ekonomiky oslabují.

Současné nastavení Green Dealu trpí strukturálním konstrukčním problémem, který se může projevit jako bariéra k naplnění cílů, které stanovuje. Pevné legislativní termíny a povinnosti, které Green Deal zavádí, v praxi soustřeďují poptávku po specifických technologiích, materiálech a zařízeních do úzkých časových oken. Tento regulatorně vyvolaný poptávkový šok vyvolává potřebu navýšení kapacity výroby, dodavatelských řetězců a inovačního cyklu, čímž fakticky zvyšuje ceny daných technologií a prodražuje celou transformaci. Nejde o selhání trhu v klasickém smyslu, jde spíše o selhání regulatorního designu, který částečně deformuje trh. Výsledkem je, že skutečné náklady transformace jsou vyšší, než by musely být, přičemž toto prodražení dopadá plošně na všechny subjekty: průmyslové podniky, domácnosti i státní rozpočty. V konečném důsledku tak regulace, jejímž cílem je klimatická udržitelnost, podkopává ekonomickou udržitelnost celého procesu.

Alternativou je lépe navržená klimatická politika, která sice může stanovit obecné cíle, ale ponechá trhu a inovaci prostor, jak jich dosáhnout. Takto strukturovaná politika by měla stát na prvcích jako například přechod od technologických mandátů k výsledkovým cílům, od pevných termínů k flexibilním trajektoriím s průběžnými kontrolními body a od detailní sektorové legislativy k horizontálním nástrojům pro kontrolu snižování emisí.

Pro srovnání se například v USA s obdobnými výzvami vypořádali přijetím tzv. Inflation Reduction Act v roce 2022, kterým nabídly kombinaci regulatorní flexibility a masivních průmyslových dotací (370+ miliard USD). Tato opatření vytvořila silný pull faktor pro průmyslové investice.

Zelená transformace a dekarbonizace ekonomiky jsou velmi nákladné procesy. K jejich zvládnutí je nutné, aby hospodářství fungovalo na svém potenciálu a generovalo tak dostatek zdrojů pro takto náročný přechod. K tomu je potřeba nastavit systém aktivní veřejné politiky, která by řídila, jak závazky naplnit s minimálními hospodářskými ztrátami a maximálním využitím příležitostí.

Logickým uspořádáním dekarbonizačního procesu není souběžný postup ve všech sektorech najednou, ale postupné fázování s jasně definovanými prioritami. První a nejnaléhavější fází musí být bezpodmínečně dekarbonizace sektoru výroby elektrické energie. Tento požadavek je čistě technický a ekonomický. Drtivá většina dekarbonizačních cest v průmyslu, dopravě i budovách vede přes elektřinu: elektromobilita, průmyslová tepelná čerpadla, výroba zeleného vodíku elektrolýzou, přechod od fosilního vytápění – to vše jsou v jádru otázky přístupu k dostatečnému množství levné a nízkouhlíkové elektřiny. Dokud není zajištěna tato základní podmínka, jsou povinnosti a termíny v navazujících sektorech buď nespílitelné, nebo splnitelné pouze za prohibitivně vysokých nákladů.

V neposlední řadě je nutné mnohem lépe vyhodnotit nákladovou stránku tohoto procesu. Měl by být zaveden standardizovaný a veřejně dostupný výpočet úplných nákladů dekarbonizace jako podmínka pro přijetí jakéhokoli implementačního opatření s dopadem na ceny energií, výrobní náklady nebo

regulatorní zátěž. Na evropské úrovni by měl takový výpočet povinnou součástí hodnocení dopadů regulace. Kalkulace musí zachycovat přímé i nepřímé náklady, distribuci podle příjmových skupin, sektorů a regionů a srovnání dostupnosti kompenzačních nástrojů. Bez tohoto nástroje není možné transformaci efektivně řídit.

Řízená transformace znamená aktivní průmyslovou politiku, která chrání konkurenceschopnost tam, kde je to legitimní, investuje do infrastruktury nutné pro dekarbonizaci, chrání pracovníky a domácnosti v ohrožených sektorech a strategicky přitahuje nové průmyslové příležitosti. Neřízená transformace znamená pasivní adaptaci s vyšším rizikem průmyslových ztrát bez adekvátní náhrady. Toto je jednoznačně hlavní výzva, která dnes před EU stojí. Pokud ji dobře nezvládne, nejen že nedojde k naplnění ambicí v oblasti klimatické politiky, ale zejména dojde k dlouhodobému propadu ekonomické výkonnosti a celkové konkurenceschopnosti. Je tedy nutné přijímat další kroky a opatření s jasnou, pragmatickou a realistickou vizí, rozhodovat se na základě kompletních dat a především s ohledem na to, co je dosažitelné a proveditelné. Tato pravidla nebyla v minulosti vždy respektována, což vedlo k určitým strategickým chybám. Je zájmem nás všech v rámci Evropské unie se jich do budoucna vyvarovat.

Zdroje

- Draghi, M. (2025). The future of European competitiveness. Publ. září 2025. https://commission.europa.eu/document/download/97e481fd-2dc3-412d-be4c-f152a8232961_en?filename=The%20future%20of%20European%20competitiveness%20%20A%20competitiveness%20strategy%20for%20Europe.pdf.
- Evropská komise (2021). Communication: 'Fit for 55': delivering the EU's 2030 Climate Target on the way to climate neutrality. Publ. 14. 7. 2021. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A52021DC0550>.
- Evropská komise (2022). Communication Repower EU Plan. Publ. 18. 5. 2022. <https://commission.europa.eu/publications/key-documents-repower-eu>.
- Eurostat (2026). Energy balances. Publ. 6. 3. 2026. https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/nrg_bal_c/default/table?lang=EN.
- Eurostat (2025). Greenhouse gas emissions by source sector. Publ. 8. 5. 2025. https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/env_air_gge/default/table?lang=en.
- Eurostat (2025). Industrial Production Statistics. Publ. červenec 2025. https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Industrial_production_statistics.
- Eurostat (2025). International trade in products related to green energy. Publ. září 2025. https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=International_trade_in_products_related_to_green_energy.
- International Energy Agency (2024). Clean Energy Market Monitor. Publ. 4. 11. 2024. <https://www.iea.org/reports/clean-energy-market-monitor-november-2024>.
- International Energy Agency (2023). World Energy Investment report 2023. Publ. 25. 5. 2023. <https://www.iea.org/reports/world-energy-investment-2023>
- McKinsey Global Institute (2022). The net-zero transition: What it would cost, what it could bring. Publ. leden 2022. <https://www.mckinsey.com/capabilities/sustainability/our-insights/the-net-zero-transition-what-it-would-cost-what-it-could-bring>.
- Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR (2024). Posouzení dekarbonizace dálkového vytápění v Česku. Publ. 2. 9. 2024. <https://mpo.gov.cz/assets/cz/energetika/strategicke-a-koncepcni-dokumenty/2024/9/Posouzeni-dekarbonizace-dalkoveho-vytapeni-v-Cesku.pdf>.
- Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR (2024). Vnitrostátní plán v oblasti energetiky a klimatu. Publ. 18. 12. 2024. <https://mpo.gov.cz/assets/cz/energetika/strategicke-a-koncepcni-dokumenty/2024/12/Vnitrostatni-plan-Ceske-republiky-v-oblasti-energetiky-a-klimatu-prosinec-2024.pdf>.
- Paetz, C., Rinne, Y., Watzka, S. (2025). The macroeconomic effects of a Green European Public Investment Fund: Taking climate change into account, IMK Policy Brief, No. 197. Hans-Böckler-Stiftung, Institut für Makroökonomie und Konjunkturforschung (IMK), Düsseldorf. Publ. září 2025. <https://www.econstor.eu/bitstream/10419/333478/1/1935537539.pdf>.
- Pisani-Ferry, J., Tagliapietra, S. (2024). An investment strategy to keep the European Green Deal on track. Bruegel Policy brief. Publ. 2. 12. 2024. <https://www.bruegel.org/policy-brief/investment-strategy-keep-european-green-deal-track>.
- Svaz průmyslu a dopravy ČR (2025). Analýza: Snížit emise o 90 % český průmysl nezvládne bez konce některých odvětví. Publ. 26. 11. 2025. <https://www.spcr.cz/analiza-snizit-emise-o-90-cesky-prumysl-nezvladne-bez-konce-nekterych-odvetvi>.

- Zelená transformace (2024). Vláda schválila aktualizovaný klimaplán. Publ. 18. 12. 2024.
<https://zelenatransformace.cz/aktuality/vlada-schvalila-aktualizovany-klimaplan/>.

Autor

ONDŘEJ KOVAŘÍK

Bývalý poslanec Evropského parlamentu

Ondřej Kovařík byl od roku 2019 poslancem v Evropském parlamentu zvolený v České republice. V rámci EP působil v hospodářském a měnovém výboru, výboru pro rozpočet a výboru pro dopravu a cestovní ruch. Věnoval se širší témat od digitálních financí, podporu malých a středních podniků až k praktickému využití nových technologií, jako umělá inteligence, například v oblasti digitálních financí. Mimo jiné byl autorem stanoviska výboru k umělé inteligenci. Byl zpravodajem směrnice a nařízení o platebních službách. Účastnil se také jednání o návrhu Open Finance, nebo o regulaci trhů s kryptoměny. Kromě jiného také působil jako zpravodaj pro návrh nařízení o digitálních trzích.

Vydavatel

INSTITUT PRO POLITIKU A SPOLEČNOST

Posláním Institutu je zkvalitňování českého politického a veřejného prostředí prostřednictvím profesionální a otevřené diskuse a vytvoření živé platformy, která pojmenovává zásadní problémy, vypracovává jejich analýzy a nabízí recepty pro jejich řešení formou spolupráce expertů a politiků, mezinárodních konferencí, seminářů, veřejných diskuzí, politických a společenských analýz dostupných celé české společnosti. Jsme přesvědčeni, že otevřená odborná diskuse a poznání podstaty a příčin jednotlivých problémů jsou nutným předpokladem jakéhokoli úspěšného řešení problémů současné společnosti.

Martinská 2, 110 00 Praha 1

+420 602 502 674

www.politikaspolecnost.cz

office@politikaspolecnost.cz